
SFS 1995:1571 Lag
Utkom från trycket
den 29 december 1995

om insättningsgaranti;

utfärdad den 20 december 1995.

Enligt riksdagens beslut¹ föreskrivs följande.

Inledande bestämmelser

1 § Denna lag innehåller bestämmelser om garanti för insättningar hos banker och vissa värdepappersföretag.

Frågor om garantin handläggs av Bankstödsnämnden.

Definitioner

2 § I denna lag betyder

1. *institut*: en svensk bank eller ett utländskt bankföretag eller ett svenskt värdepappersbolag eller utländskt värdepappersföretag som har tillstånd att ta emot kunders medel på konto,

2. *insättare*: den som har en insättning i ett institut,

3. *insättning*: nominellt bestämda tillgodohavanden som är tillgängliga för insättaren med kort varsel,

4. *EES*: Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

Insättningar som omfattas av garantin

3 § En insättning omfattas av garantin, om insättningen finns hos ett svenskt institut här i landet eller hos en filial i ett annat EES-land till ett svenskt institut.

Nämnden får besluta att garantin också skall omfatta insättningar som finns hos

1. en filial i ett land utanför EES till ett svenskt institut, eller

2. en filial här i landet till ett utländskt institut.

Beslut enligt andra stycket meddelas efter ansökan av institutet.

¹ Prop. 1995/96:60, bet. 1995/96:NU7, rskr. 1995/96:83. Jfr. rådets direktiv 94/19/EG av den 30 maj 1994 om system för garanti av insättningar (EGT nr L 135/5, 31.5.1994, Celex 394L0019/S).

Ersättning från garantin

4 § Om en insättning omfattas av garantin, har insättaren rätt till ersättning motsvarande dels insättningens belopp, dels upplupen ränta till den dag då ersättningsrätt inträder, dock för varje institut med sammanlagt högst 250 000 kronor.

5 § En insättare som är en bank eller ett värdepappersbolag som har tillstånd att ta emot kundens medel på konto, eller motsvarande utländska företag, kan inte få ersättning enligt garantin.

6 § Om en insättning hos en filial här i landet till ett utländskt institut också omfattas av en garanti i ett annat land, svarar den svenska garantin bara för skillnaden mellan vad som kan betalas ut enligt den utländska garantin, i förekommande fall före avdrag för institutets motfordringar mot insättaren, och vad som kan betalas ut enligt den svenska garantin.

7 § I fråga om insättningar hos en filial i ett annat EES-land till ett svenskt institut svarar den svenska garantin inte för mer än vad som kan utgå enligt den garanti som gäller för den närmast jämförbara institutgruppen i det andra landet. Den svenska garantin omfattar inte heller fler slag av insättningar eller andra insättare än för vilka ersättning kan utgå enligt garantin i det andra landet.

Ersättningsrättens inträde

8 § Är det fråga om en insättning som omfattas av garantin enligt 3 § första stycket eller andra stycket 1, inträder rätt till ersättning när institutet försätts i konkurs.

Är det fråga om en insättning som omfattas av garantin enligt 3 § andra stycket 2, inträder rätt till ersättning när en behörig myndighet i institutets hemland förklarar att insättningar hos institutet är indisponibla.

9 § Ersättning enligt garantin betalas av nämnden.

Ersättningar skall betalas ut snarast möjligt och senast tre månader efter dagen för konkursbeslutet eller sådan förklaring som avses i 8 § andra stycket.

På ansökan av nämnden får allmän förvaltningsdomstol, om det finns synnerliga skäl, förlänga tidsfristen med högst tre månader. Ytterligare förlängning får beviljas två gånger med högst tre månader i taget.

10 § Den som har en insättning i ett svenskt institut förlorar sin rätt till ersättning, om han inte gör anspråk på ersättningen innan han har förlorat sin rätt till utdelning i institutets konkurs.

Information

11 § Svenska institut samt utländska institut som tar emot insättningar hos en filial här i landet skall informera dem som har gjort eller avser att göra en insättning om

1. den garantin som gäller för insättningar hos institutet,
2. den ersättningsnivå som gäller för garantin, och

3. formerna för utbetalning av ersättning från garantin.

I fråga om Underlåtelse att lämna information som anges i första stycket eller som annars är av särskild betydelse från konsumentsynpunkt gäller marknadsföringslagen (1995:450).

Avgifter

12 § Varje institut som omfattas av garantin skall betala en årlig avgift till nämnden. Avgiften för ett år grundas på institutens insättningar vid utgången av närmast föregående år, till den del insättningarna omfattas av garantin.

Institutens sammanlagda avgifter för ett år skall uppgå till ett belopp som motsvarar 0,25 procent av insättningarna.

Om nämnden har tagit upp lån enligt 15 §, får nämnden besluta att, till dess lånet har betalats tillbaka, de sammanlagda avgifterna för ett år skall uppgå till ett belopp som motsvarar högst 0,3 procent av insättningarna.

Om de behållna avgiftsmedlen sammanlagt uppgår till ett större belopp än som motsvarar 2,5 procent av insättningarna, skall de sammanlagda avgifterna för ett år uppgå till ett belopp som motsvarar 0,1 procent av insättningarna.

13 § Nämnden skall årligen bestämma hur stort belopp varje institut skall betala i avgift. Nämnden bestämmer också när avgiften skall betalas.

Avgiften skall motsvara summan av institutets insättningar till den del de omfattas av garantin, multiplicerat med lägst 60 procent och högst 140 procent av det tal som tillämpas enligt 12 § andra, tredje, eller fjärde stycket. Avgiften skall bestämmas med hänsyn till institutets kapitaltäckningsgrad, beräknad enligt 2 kap. 1 § lagen (1994:2004) om kapitaltäckning och stora exponeringar för kreditinstitut och värdepappersbolag.

14 § Om garantin för ett institut börjar gälla under ett löpande kalenderår skall avgiften för det året fastställas med hänsyn till den tid garantin gällt. Avgiften skall grundas på summan av institutets insättningar vid årets utgång och i övrigt beräknas på samma sätt som anges i 13 § andra stycket.

15 § Nämnden skall placera inbetalda avgifter på ett räntebärande konto i Riksgäldskontoret sedan nämndens förvaltningskostnader för garantin har räknats av.

I den utsträckning behållna avgiftsmedel inte räcker till för att betala ut ersättningar får nämnden låna medel i Riksgäldskontoret.

Uppgiftsskyldighet

16 § Ett institut som omfattas av garantin skall lämna de uppgifter till nämnden som den behöver för att fastställa institutets avgift och i övrigt för sin verksamhet enligt denna lag.

17 § Har ett institut som omfattas av garantin försatts i konkurs, skall konkursförvaltaren lämna de uppgifter till nämnden som den behöver för att betala ut ersättning till insättarna. Konkursförvaltaren skall även i övrigt lämna nämnden det biträde som nämnden behöver för utbetalning av ersättning.

Återbetalning av ersättning

18 § Om någon genom oriktiga uppgifter eller på annat sätt har orsakat att ersättning betalats ut obehörigt eller med för högt belopp, skall återbetalning ske av vad som har betalats ut för mycket tillsammans med ränta beräknad enligt 6 § räntelagen (1975:635).

Sådan återbetalning skall ske också om någon i annat fall har tagit emot ersättning obehörigt eller med för högt belopp och skäligen borde ha insett detta. Ränta skall i sådana fall tas ut beräknad enligt 5 § räntelagen.

Beslut enligt första och andra styckena fattas av nämnden och får verkställas enligt utsökningsbalken.

Om det finns särskilda skäl, får återbetalningsskyldighet enligt första och andra styckena efterges helt eller delvis.

Övertagande av fordran

19 § I fråga om utbetalade ersättningar enligt garantin inträder staten i insättarens rätt mot institutet. Utdelning i institutets konkurs för insättning som har ersatts enligt garantin tillfaller staten intill detta belopp.

Ingripanden m.m.

20 § Nämnden skall underrätta Finansinspektionen, om ett institut som omfattas av garantin inte fullgör sina skyldigheter enligt denna lag.

21 § Om insättningar hos ett institut omfattas av garantin till följd av ett beslut av nämnden enligt 3 § andra stycket men detta inte utgör en förutsättning för tillstånd enligt 1 kap. 4 § andra stycket 2 bankrörelselagen (1987:617) eller 3 kap. 4 § femte stycket lagen (1991:981) om värdepappersrörelse, och institutet inte fullgör sina skyldigheter enligt denna lag, får nämnden förelägga institutet att vidta rättelse.

Har institutet inte vidtagit rättelse inom ett år från föreläggandet, får nämnden besluta att garantin inte längre skall gälla beträffande insättningar. Ett sådant beslut får, när det är fråga om ett utländskt institut från ett EES-land, meddelas endast om den behöriga myndigheten i institutets hemland har samtyckt till beslutet. Är det fråga om ett institut från ett land utanför EES, får beslut om att garantin inte längre skall gälla meddelas endast om tillsynsmyndigheten i institutets hemland har underrättats i förväg om beslutet.

Har nämnden beslutat att garantin inte längre skall gälla beträffande insättningar hos en filial i ett land utanför EES till ett svenskt institut, skall nämnden underrätta tillsynsmyndigheten i det land där filialen finns om beslutet.

22 § I samtliga fall då nämnden har beslutat att garantin inte längre skall gälla skall institutet informera berörda insättare om beslutet.

23 § Ett beslut om att garantin inte längre skall gälla inverkar inte på insättningar som omfattades av garantin vid tidpunkten för beslutet. Motsvarande gäller när beslut har meddelats om återkallelse av oktroj, tillstånd att driva värdepappersrörelse eller filialtillstånd.

Överklagande

24 § Nämndens beslut enligt denna lag får överklagas hos allmän förvaltningsdomstol.

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 1996.

2.1 fråga om institut som omfattas av garantin alltifrån lagens ikraftträdande skall avgiften för år 1996 bestämmas med utgångspunkt i förhållandena vid utgången av år 1995.

På regeringens vägnar

LENA HJELM-WALLÉN

GÖRAN PERSSON
(Finansdepartementet)
